

การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์
ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี
ระหว่างที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบซินเนคติกส์และวิธีสอนแบบปกติ
The Compare Ability of Creative Writing Of Vocational Education
Certificate Level 1 students Suratthani Vocational College by Using a
Synectics and Traditional Teaching Methods.

ธีภพ เสือคำรณ¹ เตนดาว ชลวิทย์²

Threepop Sueakhamron¹ Dendow Chollawit²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี(2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานีด้วยวิธีสอนแบบซินเนคติกส์ (3) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานีระหว่างการสอนด้วยวิธีการสอนแบบซินเนคติกส์และวิธีสอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 จำนวน 2 ห้อง ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยวิธีการจับสลาก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้และแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ผลกาวิจัยพบว่า(1) ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานีด้วยการเรียนที่ใช้รูปแบบซินเนคติกส์สูงกว่าวิธีสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05(2) ความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานีที่ใช้รูปแบบซินเนคติกส์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (3) ความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานีด้วยวิธีสอนแบบปกติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ; รูปแบบซินเนคติกส์; วิธีสอนแบบปกติ

Abstract

This reach is an experimental research. The objective is to (1) compare the creative writing ability of Vocational Level 1 student Suratthani Vocational College by Using synectics and Traditional teaching methods. (2) to compare creative writing ability of Vocational Level

1students Suratthani Vocational college by Using the synectics format. (3) to compare creative writing ability of Vocation Level 1students Suratthani Vocational college before and after studying with Traditional teaching methods. The sample consisted of Vocational level 1 student Suratthani Vocational college in the academic year 2020.

The research finding suggested that (1) comparison of creative writing ability of Vocational level 1 students Suratthani Vocational college of the taught by using synectics was higher than Traditional teaching method the average score at a significant level of .05 (2) comparison of creative writing ability of Vocational level 1 students Suratthani Vocational college Using the teaching synectiecs after teaching higher than the average score before studying at a significant level of .05 (3) comparison of creative writing ability of Vocational level 1 students Suratthani Vocational college Using Traditional teaching method higher than the average score before studying at a significant level of .05

Keywords: Ability of creative writing; Synectics; Tradition teaching method

¹นายธีภพ เสือคำรณ นักศึกษาปริญญาโทสาขาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ผู้รับผิดชอบบทความ (corresponding author) Email: threeporpnatnat@gmail.com

²ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เด่นดาว ชลวิทย์ ประจำภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

บทนำ

ปัจจุบันหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562 ภายใต้แผนการศึกษาแห่งชาติ 2560 – 2579 เป็นหลักสูตรหลังมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า ที่พัฒนาเพื่อใช้ในการจัดการศึกษาด้านวิชาชีพ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และเพื่อยกระดับการศึกษาวិชาชีพของบุคคลให้สูงขึ้น(หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2562, หน้า 3) สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติเป็นไปตามกรอบคุณวุฒิของชาติ มาตรฐานการศึกษาของชาติ และกรอบคุณวุฒิวิชาชีพแห่งชาติตลอดจนยึดโยงกับมาตรฐานอาชีพ โดยเน้นการเรียนรู้สู่การปฏิบัติ เพื่อพัฒนาสมรรถนะกำลังคนระดับฝีมือรวมทั้งคุณธรรม จริยธรรม จรรยาบรรณวิชาชีพ และกิจนิสัยที่เหมาะสมในการทำงาน (แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2560-2579, หน้า 8-11)ให้สอดคล้องกับความต้องการกำลังคนของตลาดแรงงาน ชุมชน สังคม และสามารถประกอบอาชีพอิสระได้ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกระบบและวิธีเรียนได้อย่างเหมาะสมตามศักยภาพ ตามความสนใจและโอกาสของตนส่งเสริมให้มีการประสานความร่วมมือเพื่อนจัดการศึกษาและพัฒนาหลักสูตรร่วมกันระหว่างสถาบัน สถานศึกษา หน่วยงาน สถานประกอบการและองค์กรต่าง ๆ ทั้งระดับชุมชน ระดับท้องถิ่นและระดับชาติ

การเรียนรู้และทักษะทางภาษาไทยเป็นสิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งในการสื่อสารชีวิตประจำวันให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความสำคัญและประสิทธิภาพของการใช้ทักษะการเขียนเพื่อการสื่อสาร การเขียนเชิงสร้างสรรค์ การเขียนโฆษณา การเขียนประชาสัมพันธ์ เขียนอธิบาย เขียนชี้แจง และการเขียนรายงาน

การปฏิบัติการ การเขียนเป็นทักษะที่สำคัญและมีขั้นตอนที่ต้องใช้ความรู้ความคิดและประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ได้เรียนรู้มาเพื่อผู้เขียนจะได้ถ่ายทอดออกเป็นลายลักษณ์อักษร ที่ทำให้ผู้รับสารสามารถเข้าใจได้ดังที่ กองเทพ เคลือบพณิชกุล (2542: 8) กล่าวว่า การเขียนเป็นทักษะอย่างหนึ่งที่มนุษย์นำมาใช้เพื่อการติดต่อสื่อสาร โดยที่ผู้เขียนส่งสารออกไปด้วยการใช้ลายลักษณ์อักษรที่มีความหมาย เพื่อให้ผู้รับสารอ่านแปลความหมายเกิดความเข้าใจตรงกัน กับผู้ส่งสาร การเขียนจึงมีความจำเป็นและสำคัญมากที่จะต้องนำมาใช้เรียบเรียงความรู้ จากคำบรรยายของครู หรือบันทึกความรู้ตำราต่าง ๆ การเขียนนับเป็นทักษะที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับทุกคนที่ใช้ในการสื่อสารเรียนรู้ และการประกอบอาชีพจำเป็นต้องพัฒนาทักษะการเขียนให้ดี หมั่นฝึกฝนการเขียนอยู่เสมอรู้จักแสวงหาความรู้ ประสบการณ์ให้ทันต่อโลกและเหตุการณ์ การฝึกทักษะการเขียนที่มีความสำคัญอย่างมาก เพราะทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากที่สุด ต้องใช้ทั้งศาสตร์และศิลป์ ศาสตร์หมายถึงความว่า ความรู้ที่ฝึกฝนได้และศิลป์หมายถึง เทคนิควิธีการของผู้เขียนแต่ละคนที่จะทำให้ผู้รับสารเข้าใจงานเขียนตรงกับ มณฑกรร เจริญรักษา (2552, หน้า 49) กล่าวไว้ว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์ต้องเกิดการจินตนาการที่แปลกใหม่ตามความคิดที่ไม่เหมือนใคร เป็นภาษาที่สละสลวยทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง เพื่อการถ่ายทอดความรู้สึนึกคิดทางอารมณ์ ซึ่งเกิดจากองค์ประกอบและกระบวนการทางความคิดสร้างสรรค์

จากประสบการณ์การสอนของผู้วิจัย ซึ่งทำการสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนต่ำกว่าเกณฑ์ ผู้เรียนยังมีปัญหาเรื่องทักษะการเขียนเรื่องไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง ลำดับความคิดไม่สัมพันธ์กัน จึงทำให้ผู้เรียนเขียนไม่ได้ ผู้วิจัยจึงมีจำเป็นต้องมีการพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์เพราะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ถือเป็นจุดประสงค์ประการหนึ่งที่ตัวผู้เรียนมีความสามารถในการเขียนที่เกิดจากการจินตนาการ ซึ่งการจินตนาการเหล่านี้ก็คือความคิดสร้างสรรค์

จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยได้ทำการศึกษารูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนกระบวนการเขียนสร้างสรรค์ ทิศนา ขัมมณี (2548, หน้า 46-47) ได้อธิบายถึงความน่าสนใจของการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์ (synectics) กล่าวว่า synectics instructional model เป็นรูปแบบที่จอยส์และวิล (Joyce and Weil) พัฒนาขึ้นจากแนวคิดของกอร์ดอน (Gordon) ที่เป็นประโยชน์มากสำหรับการเรียนรู้เกี่ยวกับการเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อนำไปพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ให้ผู้เรียนได้เกิดแนวคิดใหม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ด้วยรูปแบบการจัดกิจกรรมแบบซินเนคติกส์แล้วยังสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ฝึกความคิดใหม่ ๆ ด้วยการเปรียบเทียบแบบอุปมาอุปไมยทำให้ผู้เรียนได้มีการนึกคิดหรือหาคำได้อย่างสร้างสรรค์ในการทำงานเขียนตามรูปแบบซินเนคติกส์ไว้ 3 แบบดังนี้ 1. การเปรียบเทียบคำคู่ขัดแย้ง (compressed analogy) การเปรียบเทียบกับบุคคลกับสิ่งของ (personal analogy) และการเปรียบเทียบคำคู่ขัดแย้ง (compressed analogy)

การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ระหว่างการเรียนโดยรูปแบบซินเนคติกส์และวิธีสอนแบบปกติสามารถช่วยพัฒนาให้นักเรียนด้านการเขียนอย่างสร้างสรรค์ทำให้เกิดทักษะกระบวนการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น ซึ่งทำให้การศึกษาครั้งนี้เป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนในการจัดการศึกษาและสามารถพัฒนาปรับปรุงให้การจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทยเพื่ออาชีพ รหัส 20000 1102 ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานีให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่ดีขึ้นสืบไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานีระหว่างที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบซินเนคติกส์และวิธีสอนแบบปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานีก่อนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบซินเนคติกส์
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานีก่อนและหลังเรียนด้วยวิธีสอนแบบปกติ

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานีที่สอนด้วยวิธีการสอนแบบซินเนคติกส์สูงกว่าวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานีที่สอนด้วยวิธีสอนแบบซินเนคติกส์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานีด้วยวิธีสอนแบบปกติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Research) โดยการใช้แบบแผนการทดลองแบบ Pretest and Posttest Experimental Design เป็นการศึกษาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ของวิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี ระหว่างที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบซินเนคติกส์และวิธีสอนแบบปกติ

1. ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

1.1. ประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 8 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 375 คน

1.2. กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 30 คน ซึ่งได้มาจากการดูผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาภาษาไทยที่ได้มาจากการวิเคราะห์ด้วยสถิติ ANOVA พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนไม่มีความแตกต่างกันจำนวน 4 ห้องเรียน จากนั้นทำการสุ่มอย่างง่ายด้วยวิธีการจับสลาก ได้ห้องเรียนดังนี้

กลุ่มทดลอง คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ห้อง 3 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ

กลุ่มควบคุม คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ห้อง 4 สาขาวิชา คอมพิวเตอร์ธุรกิจ

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีการสอนโดยใช้รูปแบบชินเนคติกส์ และวิธีสอนแบบปกติ ในระดับชั้น ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี มีดังนี้

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบชินเนคติกส์ของนักเรียนระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โดยศึกษาขั้นตอนการสอนของทิสนา แชมมณี (2556, หน้า 47-48) จำนวน 2 แผน แผนละ 4 คาบ คาบละ 60 นาที รวมทั้งสิ้น 8 คาบ นำเสนอให้กับอาจารย์ที่ปรึกษาวิจัยทำการตรวจสอบ ความถูกต้องของเนื้อหาและการใช้ภาษา นำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ จากนั้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ผู้เชี่ยวชาญประเมินแผนการจัดการเรียนรู้และตรวจสอบความ เที่ยงตรงเนื้อหา มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 ดังนี้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องการเขียนประชาสัมพันธ์ ผลการประเมินได้ค่าความสอดคล้องมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.98 และแผนการจัดการรู้ ที่ 2 เรื่องการเขียนโฆษณา ผลการประเมินได้ค่าความสอดคล้องมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.00 ซึ่งสามารถจัดเป็น แผนการสอนที่เหมาะสมสามารถนำไปใช้ในการทดลองได้

2.2 แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบปกติของนักเรียนระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นปีที่ 1 โดยศึกษาขั้นตอนการสอนของของชัชฉัย อธิเกียรติ (2556, หน้า 107 - 113) จำนวน 2 แผน แผนละ 4 คาบ คาบละ 60 นาที รวมทั้งสิ้น 8 คาบ นำเสนอให้กับอาจารย์ที่ปรึกษาวิจัยทำการตรวจสอบ ความถูกต้องของเนื้อหาและการใช้ภาษา นำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ จากนั้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ผู้เชี่ยวชาญประเมินแผนการจัดการเรียนรู้และตรวจสอบความ เที่ยงตรงเนื้อหา มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 ดังนี้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องการเขียนประชาสัมพันธ์ ผลการประเมินได้ค่าความสอดคล้องมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.98 และแผนการจัดการรู้ ที่ 2 เรื่องการเขียนโฆษณา ผลการประเมินได้ค่าความสอดคล้องมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.00 ซึ่งสามารถจัดเป็น แผนการสอนที่เหมาะสมสามารถนำไปใช้ในการทดลองได้

2.3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนและหลังเรียนด้วยรูปแบบ วิธีสอนแบบชินเนคติกส์ สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 เป็นแบบทดสอบอัตนัย จำนวน 2 ฉบับ รวม 4 ข้อ โดยมีการกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนการประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ในลักษณะคะแนนรูปรีคโดยผู้วิจัยได้นำรูปแบบการให้คะแนนการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของ (พรทพิทย์ ประการ แก้ว, 2543 หน้า 100) มาเป็นแนวทาง ดังนี้ 1) ความถูกต้องของเนื้อหา 2)การเชื่อมโยงความคิด 3) การใช้ ภาษา 4)ความคิดสร้างสรรค์ 5)การเสนอเรื่อง รวม 15 คะแนน แต่ละคะแนนจะมียอดประกอบการแบ่งวัด ความสามารถในการเขียนเอาไว้ 3 ระดับคือ ดี พอใช้ และปรับปรุง นำเกณฑ์การประเมินวัดความสามารถใน การเขียนเชิงสร้างสรรค์เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อทำการตรวจสอบความเที่ยงของเนื้อหาของเกณฑ์การ ประเมินกับนิยามศัพท์เฉพาะของงานวิจัย โดยพิจารณาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าดัชนีความ

สอดคล้องรายข้อต่ำสุดคือ 0.80 และค่าดัชนีความสอดคล้องรายข้อสูงสุดคือ 1.00 และได้ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.96 ถือว่ามีความสอดคล้องในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ แล้วผู้วิจัยนำแบบทดสอบไปทดลองกับกลุ่มนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คนเพื่อนำผลการทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์มาตรวจให้คะแนนโดยอาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย 3 คน เพื่อตรวจสอบเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่สร้างขึ้น โดยหาลัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (สุวิมล ติรกานันท์, 2556 หน้า 153 - 154) มีค่าเท่ากับ 0.89

3. ขั้นตอนการทดลอง

รูปแบบ การวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Research) โดยการใช้แบบแผนการทดลองแบบ Pretest and Posttest Experimental Design

3.1 ดำเนินการทดลอง

3.1.1 ชี้แจงวัตถุประสงค์ การดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล ระยะเวลาที่ทำการทดลองในการเข้าร่วมกิจกรรม ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

3.1.2 ทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียน (Pre-test) ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ จำนวน 2 ข้อ ซึ่งใช้เวลาในการทำ 1 ชั่วโมง

3.1.3 ดำเนินการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อการวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยการทดลองตั้งแต่วันที่ 23 พฤศจิกายน 2563 ถึง 27 มีนาคม 2564 จำนวน 2 แผน แผนละ 4 ชั่วโมง รวมเป็น 8 ชั่วโมง

3.1.4 ทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียน (Post-test) กับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ จำนวน 2 ข้อ ซึ่งใช้เวลาในการทำ 1 ชั่วโมง

3.2 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.2.1 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี ระหว่างที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบซินเนคติกส์และวิธีสอนแบบปกติ โดยใช้สถิติ t-test แบบ independent

3.2.2 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี ระหว่างก่อนและหลังเรียนด้วยวิธีสอนแบบซินเนคติกส์ โดยใช้สถิติ t-test Dependent

3.2.3 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี ระหว่างก่อนและหลังเรียนด้วยวิธีสอนแบบปกติ โดยใช้สถิติ t-test Dependent

ผลการวิจัย

1. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี ด้วยการใช้วิธีสอนแบบซินเนคติกส์สูงกว่าวิธีสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 (ดังตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 ตารางผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี ระหว่างการเรียนรู้โดยใช้วิธีสอนแบบซินเนคติกส์และวิธีการสอนแบบปกติ

การทดสอบ	N	\bar{X}	(S.D)	T	sig
การเรียนรู้โดยใช้รูปแบบซินเนคติกส์	30	22.70	2.33	10.52	.000*
วิธีสอนแบบปกติ	30	16.26	2.67		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบซินเนคติกส์มีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงกว่าที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานีด้วยการใช้วิธีสอนแบบ ซินเนคติกส์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ดังตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 ตารางผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานีก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบซินเนคติกส์

กลุ่มทดลอง	N	\bar{X}	(S.D)	T	sig
ก่อนเรียน	30	12.23	2.31		
หลังเรียน	30	22.70	2.33	21.13	.000*

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่าคะแนนหลังเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบซินเนคติกส์มีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

3. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี ด้วยการใช้วิธีสอนแบบปกติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ดังตารางที่ 3)

ตารางที่ 3 ตารางผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์

ของของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี ก่อนและหลังเรียน ด้วยวิธีสอนแบบปกติ

กลุ่มควบคุม	N	\bar{X}	(S.D)	T	sig
ก่อนเรียน	30	12.10	3.27	9.11	.000*
หลังเรียน	30	16.26	2.67		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 พบว่าคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติมีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้

อภิปรายผล

1 ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี ด้วยวิธีสอนแบบซินเนคติกส์สูงกว่าวิธีสอนแบบปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้สอดคล้องกับแนวคิดของ ทิสนา แชมมณี (2560, 250-251) กล่าวไว้ว่ารูปแบบการเรียนการสอนกระบวนการคิดสร้างสรรค์เป็นรูปแบบที่มีการพัฒนาแนวคิดของ กอร์ดอน (Gordon) อธิบายว่าบุคคลทั่วไปมักยึดติดกับวิธีคิดแก้ปัญหาแบบเดิม ๆ ของตนโดยไม่คำนึงถึงความคิดของคนอื่นทำให้การคิดของตนคับแคบและไม่สร้างสรรค์ที่แตกต่างไปจากเดิม หากมีโอกาสได้ลองคิดแก้ปัญหาด้วยวิธีที่ไม่เคยคิดมาก่อนหรือคิดโดยสมมติตัวเองเป็นคนอื่นและถ้ายังให้บุคคลจากหลายกลุ่มประสบการณ์มาช่วยแก้ปัญหาที่จะยังได้วิธีการแก้ที่หลากหลายขึ้นและมีประสิทธิภาพมากขึ้น ดังนั้นจึงมีการให้ผู้เรียนได้มีโอกาสคิดแก้ปัญหาด้วยแนวคิดใหม่ ๆ ที่ไม่เหมือนเดิมไม่อยู่ในสภาพที่เป็นตัวเองให้ลองใช้ความคิดในฐานะที่เป็นคนอื่นหรือสิ่งอื่นช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิดใหม่ ๆ ขึ้นได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของปริตรา กิจจนามาศ (2559) การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนร้อยแก้วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างวิธีการสอนแบบซินเนคติกส์กับวิธีการสอนแบบปกติ พบว่า (1) ความสามารถในการเขียนร้อยแก้วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยวิธีแบบปกติ มีคะแนนหลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเพื่อได้มีการพิจารณาเป็นรายข้อตามจุดมุ่งหมายในการเขียนแสดงให้เห็นว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบซินเนคติกส์มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดในการเขียนเพื่อสร้างจินตนาการเท่ากับ 15.41 คะแนน รองลงมา คือ การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง เท่ากับ 15.32 คะแนน การเขียนเพื่ออธิบาย เท่ากับ 14.27 คะแนน การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น เท่ากับ 14.86 คะแนน และการเขียนเพื่อโน้มน้าวใจ เท่ากับ 15.32 คะแนน (2) ความสามารถในการเขียนร้อยแก้วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยการสอนแบบซินเนคติกส์ พบว่าคะแนนหลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (3) ความสามารถในการเขียนร้อยแก้วแล้วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างกลุ่มที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบซินเนคติกส์และวิธีการสอนแบบปกติ พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ด้วยความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังการจัดการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบปกติ ก็เพราะมีการกระตุ้นให้ด้วยกระบวนการทางความคิดให้เกิดความคิดในสิ่งใหม่

ที่นอกกรอบที่ทำให้ผู้เรียนมีอิสระด้านความคิดกล้าแสดงออกให้มากขึ้นซึ่งได้นำกิจกรรมรูปแบบการเรียนรู้ของ ซินเนคติกส์เพื่อการฝึกกระบวนการคิดอย่างสร้างสรรค์ ทำให้เกิดทักษะกระบวนการเขียนมากยิ่งขึ้น จนสามารถมีการสังเกตได้จากงานเขียนของผู้เรียนได้จากการตั้งชื่อเรื่องที่สร้างสรรค์แปลกใหม่ เหมาะสมกับเนื้อหา มีการนำเสนอเนื้อหาสาระและความแปลกใหม่มีการผสมผสานจินตนาการที่น่าสนใจและตื่นเต้น ได้อย่างเหมาะสม

รูปแบบงานการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เป็นกิจกรรมที่มีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจนเป็น กระบวนการที่สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และถ่ายทอดความคิดได้อย่างเป็นระบบสามารถจัดลำดับ ความคิดแนะนำความคิดออกมาเขียนโดยสามารถพัฒนางานเขียนให้มีความแปลกใหม่สมบูรณ์ยิ่งขึ้นซึ่งลักษณะ กิจกรรมได้จัดให้เกิดความสอดคล้องกับรูปแบบซินเนคติกส์ดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ครูกระตุ้นผู้เรียนด้วยการ ทักทายและให้เขียนชื่อเรื่องจากเรื่องที่เล่าแล้วจดบันทึกไว้ ขั้นที่ 2 ขั้นการสร้างอุปมาแบบตรงหรือเปรียบเทียบ โดยการเปรียบเทียบของสองสิ่งทำให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการความคิดความแตกต่างและความเหมือนกับสิ่งที่ กำหนด ขั้นที่ 3 การสร้างอุปมาหรือการเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในขั้นนี้ทำให้นักเรียนได้เกิดกระ บบสนความคิดและจินตนาการในการถ่ายทอดความคิดของตนเองในการนำเอาสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาสมมุติว่าตนเองเป็น สิ่งนั้นตามที่ได้กำหนด ขั้นที่ 4 ขั้นสร้างอุปมาคู่ขัดแย้งในขั้นนี้นักเรียนมีการฝึกคิดและสร้างคำจากขั้นตอนที่ 3 และ ขั้นตอนที่ 4 มาประสมกันทำให้เกิดคำใหม่และนำคำมาอธิบายความหมายของคำที่เกิดจากการสร้างคำ ใหม่ขึ้น ขั้นที่ 5 นำคำที่นักเรียนได้จากการประสมขึ้นมานักเรียนนำคำที่ได้มาสร้างสรรค์งานเขียนให้สมบูรณ์ สอดคล้องกับงานที่สร้างขึ้นอย่างน่าสนใจ แปลกใหม่อย่างสร้างสรรค์ จนเป็นกระบวนการการเขียนอย่าง สร้างสรรค์ในขั้นที่ 6

จากกระบวนการที่เป็นระบบขั้นตอนทำให้นักเรียนได้มีการฝึกทักษะกระบวนการด้านการเขียนทาง ความคิดได้อย่างหลากหลาย มีการผสมผสานกับจินตนาการความรู้สึกของตนเองออกมาโดยการเปรียบเทียบ จากการสมมติจึงทำให้นักเรียนมีการพัฒนาทักษะด้านการเขียนที่มีความสร้างสรรค์ขึ้นจะเห็นได้ว่า ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุ ราษฎร์ธานีด้วยวิธีสอนแบบ ซินเนคติกส์หลังเรียนสูงกว่าด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

2 ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตร วิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานีด้วยรูปแบบการสอนซินเนคติกส์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตาม สมมติฐานที่ตั้งไว้ข้อที่ 2 สอดคล้องกับแนวคิดของ (ทีศนา แคมมณี, 2556 หน้า 46-47) การจัดกิจกรรมแบบซินเนคติกส์Synectics Instructional Model ที่เป็นวิธีการ กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ฝึกความคิดใหม่ ๆ มีโอกาสคิดแก้ปัญหาด้วยแนวความคิดใหม่ ๆ ที่ไม่เหมือนเดิมด้วย ความคิดเปรียบเทียบแบบอุปมาอุปไมยเพื่อใช้ในการกระตุ้นความคิดใหม่ ๆ ไว้ 3 แบบ คือ การเปรียบเทียบ แบบตรง (direct analogy) การเปรียบเทียบแบบบุคคลกับสิ่งของ (personal analogy) การเปรียบเทียบ บุคคลกับสิ่งของ (personal analogy) และการเปรียบเทียบกับคำคู่ขัดแย้ง (compressed analogy) วิธีการนี้ สามารถเป็นประโยชน์กับการเขียนและการพูดอย่างสร้างสรรค์งานทางศิลปะ และได้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สอดคล้องกับแนวคิดเรื่องเดช หนองแสง (2554) เรื่อง การใช้รูปแบบการสอนแบบ ซินเนคติกส์เพื่อพัฒนา ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 พบว่า (1)ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์สูงกว่าก่อนการ จัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ(2) ระดับความคิดเห็นของ

นักเรียนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์อยู่ในระดับเห็นด้วยมากที่สุด

สอดคล้องกับจنگล วจนะเสถียร (2559) เรื่องการพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ พบว่า (1) ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลักการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (2) ความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์อยู่ในระดับเห็นด้วยดีมาก

จะเห็นได้ว่าการจัดกิจกรรมโดยการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ ที่มีกระบวนการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นขั้นตอน สามารถทำให้นักเรียนเกิดทักษะในการเรียนรู้และทักษะการเปรียบเทียบกับสิ่งต่าง ๆ จนทำให้นักเรียนเกิดจินตนาการมีกระบวนการคิดที่อย่างสร้างสรรค์และแปลกใหม่

3 ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี หลังเรียนด้วยวิธีสอนแบบปกติสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้

จะเห็นได้ว่าการจัดกิจกรรมการสอนแบบปกติ มีจุดมุ่งหมายของการดำเนินการในแต่ละขั้นโดยมีการสอดคล้องกับ ชันช์ชัย อธิเกียรติ (2556 , หน้า 52) ที่กล่าวไว้ว่า การสอนแบบปกติ เป็นการจัดประสบการณ์ด้านต่าง ๆ ให้กับผู้เรียนโดยครูและนักเรียนที่มีส่วนร่วมกันจัดกิจกรรมเพื่อให้การดำเนินการประเมินผลการเรียนรู้ไปอย่างมีประสิทธิภาพและทำให้ผู้เรียนมีความรู้และความสามารถตรงตามจุดประสงค์ตามที่กำหนดไว้จากการดำเนินตามขั้นตอนต่อไปนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ครูเป็นผู้กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความพร้อม ทำให้นักเรียนมีความสนใจต่อการเรียนรู้ด้วยการร่วมกิจกรรมตามที่ครูดำเนินกิจกรรม ขั้นที่ 2 ขั้นสอน ครูนำเนื้อหาให้นักเรียนด้วยการอธิบาย บรรยาย สนทนาซักถาม จากสื่อ ใบงาน ใบความรู้ หรือหนังสือแบบเรียนเพื่อให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติตามกิจกรรม ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเนื้อหาทบทวนความรู้และสอนตรงตามเนื้อหาเพื่อให้นักเรียนได้เกิดการจดจำได้อย่างแม่นยำและถูกต้อง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ครูผู้สอนฝึกให้ผู้เรียนทำแบบฝึกการเขียนสร้างสรรค์อย่างสม่ำเสมอเพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะกระบวนการด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และไม่ควรมุ่งให้ผู้เรียนทำกิจกรรมแบบฝึกงานเกิดไปเพราะจำทำให้ผู้เรียนรู้สึกเบื่อในการเรียนได้

1.2 ครูผู้สอนกระตุ้นส่งเสริมความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้วยการสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนได้มีการแสดงทางด้านความคิด โดยการยกตัวอย่างหรือสร้างบรรยากาศใกล้ ๆ ตัวของผู้เรียน

1.3 ครูผู้สอนควรคำนึงถึงเนื้อหา เวลาความยากง่าย และกิจกรรมในการจัดกิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไม่ควรเร่งเวลาในการคิดของผู้เรียนมากเกิดไปจำทำให้ผู้เรียนไม่มีสมาธิในการเขียนงาน

1.4 ครูผู้สอนอธิบายขั้นตอนรูปแบบวิธีการสอนแบบซินเนคติกส์กับผู้เรียนมากที่สุด โดยการให้ผู้เรียนฝึกการคิด วิเคราะห์ตามกิจกรรมที่ครูผู้สอนออกแบบ

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

2.1 ควรวิจัยเกี่ยวกับการเขียนเชิงสร้างสรรค์ในรูปแบบชินเนคติคส์กับกลุ่มตัวอย่างระดับชั้นอื่น ๆ เพื่อให้มีการพัฒนาทักษะด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้อย่างต่อเนื่อง

2.2 ควรจัดกิจกรรมโดยใช้วิธีการสอนแบบชินเนคติคส์ ให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนมากขึ้น โดยครูผู้สอนสามารถนำไปใช้พัฒนางานเขียนกับประเภทอื่น ๆ

2.3 ครูควรนำรูปแบบวิธีการสอนแบบชินเนคติคส์ไปใช้การจัดกิจกรรมกับกลุ่มสาระการเรียนรู้ อื่น ๆ

เอกสารและรายการอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 – 2579.

กรุงเทพมหานคร : บริษัท พริกหวานกราฟฟิค.

กรรณิการ์ พวงเกษม. (2532). การสอนเขียนเรื่องโดยใช้จินตนาการทางสร้างสรรค์ในระดับประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.

จันทร์ชัย อธิเกียรติ. (2556). การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย Learning Activities in Thai Teaching. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริและบาทัน อิมสำราญ. (2548). ภาษากับการสื่อสาร. นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร.

จงกล วจนะเสถียร. (2559). การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบชินเนคติคส์. ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ดาวใจ ไทยอุบุญ. (2543). *ทักษะการเขียนภาษาไทย*. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ถวัลย์ มาตจรัส. (2546). การเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อการศึกษาและอาชีพ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ธำอักษร.

ทิตนา แคมมณี. (2560). ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปวีตรา กิจจานุมาศ. (2559). การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนร้อยแก้วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างวิธีการสอนแบบชินเนคติคส์กับวิธีการสอนแบบปกติ. ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ประภาศรี สีหอำไพ. (2527). การเขียนแบบสร้างสรรค์. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปาริชาติ มธุรสเลิศสกุล. (2542). หลักการเขียนสร้างสรรค์เชิงวารสารศาสตร์. กรุงเทพมหานคร. คณะวิทยาการจัดการ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.

พ็อน เปรมพันธ์และคณะ. (2562). *ภาษาไทยเพื่ออาชีพ รหัส 20000 1102*. กรุงเทพมหานคร :สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมอาชีพ.

ศุภวรรณ มองเพชร. (2562). ภาษาไทยธุรกิจ. กรุงเทพมหานคร :

สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมอาชีพฯ.

สุวิมล ตีรากานันท์. (2556). ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์ : แนวทางสู่การปฏิบัติ (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อาจিয়া หลิมกุล. (2556). การศึกษาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักศึกษา ระดับปริญญาบัณฑิตที่จัดการเรียนการสอนตามรูปแบบซินเนคติกส์. ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.